

9 — Miki Maus

Granica je oduvek bila ovakva, bljuzgava i mrljava, kao nategnuta priča. Glupavo se izvijala uokolo, ispunjavajući samo pun pogled. Pogasio sam potisnike, prepustio šatl besciljnom ljuljuškaju.

Tamo sa leve strane, na drugoj okuci pred ravninom, godinama sam uvežbavao petlju iz bočnog leta. Nikako nisam uspevao da ispeglam propadanje pri izletanju iz donjeg vrtloga. Takvih finesa se retki i sećaju, na Akademiji se nešto slično svakako nikad nije učilo.

Granica je odavno postala jedno dosadno mesto, ništa više do pojam na mapi, crta. Ostalo je da smo sa ove strane jedino Mi, a sa druge isključivo Oni. Niko se više nije sećao razloga zašto je Granica baš tu gde jeste.

„Granica...“, mljacnulo mi je iza leđa „to mu dođe nešto kao... kao, kraj sveta“, zavalio se u susedno sedište, bolje se umotavajući u plavkasto ćebe. Raščupan i krmeljiv, nezainteresovano je zurio u nju ispred nas. „Zar ne, Admirale? Ovo bi trebalo biti ta, tvoja, Granica“, zevao je preko reči.

„Zašto ne spavaš?“ Ćutao je. „Admirale, kafa?“

„Kafa! Admirale, zar i misli čitaš?“ iskezio mi se.

„Idi pa nam je donesi. Admirale“. Nevoljno se pridigao i odšljapkao do replikatora.

„Koliko nam još treba do Bezdaglede²², dobrih nedelju dana? ... Gluposti. Nekakvi, pregovori...“ zevao je kao da bi da izdahne san iz sebe, „koji ćemo im mi...“, češkao se negde dok je replikator zujkao pronalaženjem moda vrele kafe.

„Nego, jesi li ikad...“ grlio je čebe pružajući mi pušću šolju, „ovde si odrastao, zar ne, vi ste ovo i nazvali Granicom... Tvoj narod je i moj, da tako kažem, postavio ovo ovde“, mahnio je kao da dosadnog insekta tera u materinu, „da bude linija, šta li već“, omamljen pomanjkanjem sna borio se da rečenica ima ikakvog smisla. Zavalio se opet u stolicu, bezobzirno opružajući noge po komandnoj tabli.

„Admirale, za ovo bi na Akademiji dobio po njušci, miči ih dole.“

„Akademija, mo’š misliti...“, ni pomerio se nije „Admirale, kaži... ti... meni... jesi... li... ikad...“, srkutao je vrelo iz šolje preko svake izgovorene reči, kao da ih dezinfikuje, „bio tamo preko? Mi-slim, još nisam čuo za Graničare koji ne švrljaju“ konačno je izdahnuo sve do kraja, puštajući da mu se para sveže popijenog sjedini sa onom iz šolje.

„Znam za njih nekoliko koji su prešli preko. Znam i gde. Za one koji su se posle toga vratili, ne zna niko“, pirio sam u šolju, upoređivao segmente Granice sa njenim upamćenim razmerama. Pramičci su se odbijali od šolje, pomalo mutili sliku.

„Odavde, pa dovde“, trznuo sam šakom oivičavajući deo koliko nam je pogled dozvoljavao, „ima tri prelaza, i jedan...“, prebrajao sam po glavi da li mi je računica najtačnija, „da, ipak ima još jedan, nadole, tamo sa desne strane, ali...“

„Šta je sa njim?“ pucnuo je jezikom gladeći ispijeno, „Gde je?“ nagnuo se i konačno spustio stopala. Žmirkao je izvirujući udesno. „Gde je to, Admirale?“

„Tamo. Vidiš onu kvrgu?“

„Ono što liči na Miki Mause?“

„Da, taman da mu se provučesh između ušiju. Tamo, kažu, da je bio još jedan prolaz u Granici.“

„I baš niko se nije vratio od preko?“ blago klateći glavom i stisnutih usana, ciljao je tačku prolaza između dva mišja uha.

Mučio sam se, ali mi se njihova imena nikako nisu pojavljivala. Kao balavac sam ih sva znao, i bilo je kao pesmica, imena bi se sve nastavljala jedno na drugo. Plašili su nas njima. „Ako ne pojedesh sve postaćeš kao onaj... taj i taj...“

Ne vredi, sva sam ih zaboravio.

Izvrnuo sam u sebe šta je ostalo u šolji, poslednji gutljaj zadržavajući u ustima da svojski zapeče. Nisam znao šta ću sa njom praznom, gurnuo sam je pod sedište.

„Kragna Koferaš. Kragna Koferaš!“ ispililo mi je odnekud preko usana, „Kragna je poslednji prešao Granicu“, konačno se i slika preklopila sa imenom, pasujući savršeno, „dažmekast, zabunjen lik, skoro pa seoska luda“, sve se vraćalo bujicom, „živeo je tamo“, upro sam palcem iza leđa.

„Gde, tu iza, u magacinu rezervnih delova?“ kezio se.

„Ne Admirale, na X12-RV2 je živeo. Prilično neprijatno mesto.“

„Reče neko ko je odrastao na graničnoj RV1!“ zahuktao je mesto kikotanja. Srećom, i umuknuo, preča posla namirivanja svraba su ga baš ometala.

„Opet buve, Admirale?“

„Gde se sve vucaramo, i ne bilo ih“, plevio je ćebe. „Da, opet buve“, kao da ih se na sekund posramio, ali brzo i setio kako dalje, „nego, količko te plaća Akademija, za sve to znanje i finoću. Količko?“ Nalaktio se na komandnu tablu. Sad je već bio bezobrazno otvoren.

Pokušao sam da razmislim; prelaz od sentimenta slučajne posete kućnom pragu do otvorenog ignorisanja pravila se delilo smešno malom snagom. Upalio sam predgrejače glavnih potisnika.

„Miki Maus?“ vratio se nezainteresovanom umatanju u ćebe „Siguran si, Admirale?“

„Miki Maus. Admirale.“

* * *

Tišina. Ista kao i sa Naše strane. Okrenuo sam šatl bliže izlaznom putu odakle smo i došli. Ništa se nije ni grimasom odavalo. I dalje je sve bilo mirno i fino.

„Eto. I tu smo bili“, nagnuo je šolju da se uveri u njenu ispraznost, promućkao sa gađenjem talog, spustio na komandnu tablu pred sobom. Po šuškanju rekao bih da je masirao neobrijanu bradu. „Doručak, Admirale?“

„Doručak...“, još uvek sam pokušavao da vidim išta od tog mog sveta iza maglina Granice. „Da Admirale, doručak bi valjao.“ Ništa se nije providelo. Prazno muljavo i neprozirno, kao blato da se presipa.

„Kragna Koferaš!“, kikotao se vukući noge za doručkom. „Admirale, Gospodine Kragna Koferašu, može li jedan omlet, slanina i paradajz na kriške?“ Duboko je uzdahnuo pred replikatorom, opet se drapajući. Još neko vreme je postojao tamo, šuškao, valjda popravljao cebe prebačeno preko ramena.

Više nisam uspevao odbiti ni pogleda od Granice. Nije to bila hipnoza, ali snaga joj je svakako bila neuporedivo jača od moje. Pričala mi je neku drugu priču. Prebacio sam pogon na bočne polupotisnike. Šatl se zatresao i postavio u smeru kojim smo prešli Granicu.

„Ti si lud!“ čuo sam kako mu tanjir ispada, zakratko se kotrlja podom, lomi o zid replikatora. „Ti si lud! Admirale, stani!“

„Misliš, Admirale? Možda. Vrlo verovatno!“ namignuo sam mu i dodao gas glavnim potisnicima.